

blev lidt træt undervejs, fordi hun havde set det før. Jamen det er jo, fordi vi ville komme jer til undsætning, og hvis hele udmeldingen om, at spredningen nu skal lykkes bedre, skal have noget at være i, så er man også nødt til at ville midlerne.

Så nævner fru Sonja Mikkelsen de ting, som regeringen har gennemført, bl.a. med de almene boliger, hvor byggeomfanget er decentraliseret. Det er rigtigt, det er en kommunal bestemmelse, men problemet er jo det modsatte. Problemet er, at der er kommuner, som godt kunne, men som ikke vil være med til at bære.

Dér vil jeg godt spørge den socialdemokratiske ordfører: Har Socialdemokratiet ikke en smertegrænse i dette spørgsmål? Og bliver det ikke en lidt tom parole at sige, at nu skal vi have større spredning, når man ikke vil midlerne til det? Vi har også støttet loven om bofællesskaber, vi er enige i den. Vi er også enige i, at kommuneplanen er et instrument. Men det duer alt sammen ikke til noget, hvis det ikke anvendes til det, der var hensigten, nemlig at sikre de svage grupper en bedre boligplacering. Så er man efter SF's vurdering nødt til at ville det, som fru Sonja Mikkelsen karakteriserede som firkantede regler. Så tror jeg, man er nødt til at sige meget direkte til nogle kommuner: I skal også være med.

Fru Sonja Mikkelsen sagde også, at de sårbare grupper på boligmarkedet ikke må svigtes. Det er vi enige i. Men lå der også i det en erkendelse af, at det bliver de i dag, eller hvad? Efter vores opfattelse bliver de mest sårbare grupper på boligmarkedet i dag svigtet langt mere, end vi har set før.

Når vi taler om de mest udsatte danske grupper, sindslidende, psykisk udviklingshæmmede, misbrugere, er sagen jo, at det bliver stadig sværere at boligplacere dem. Vi havde lige før jul en høring med forsorgshjemmene og herbergerne i Danmark. Deres melding var, at en tredjedel af dem, der i dag bor på et forsorgshjem eller et herberg, ville kunne forlade forsorgshjemmet eller herberget, såfremt der var en bolig til dem. Den bolig er der bare ikke. Det er der flere grunde til.

Det har dels at gøre med det voldsomme fald, vi har oplevet i omfanget af det almene boligbyggeri. Hvis entreprenørforeningens gæt er rigtigt, vil vi i 1998 komme til at opleve et samlet boligbyggeri på 8.000 nye boliger. Det er 1.500 lavere, end det var i 1997, og hvis man sammenligner med 1980'erne, er det mere end

en 50 pct.-reduktion. Det er klart, at når der bygges så lidt af det, der er boligtilbudet til de svageste grupper, får de et boligproblem. Når det sker, samtidig med at vi boligsanerer ganske meget – i øvrigt er det en god idé at boligsanere, vi støtter byfornyelsen, men det betyder alt andet lige, at der bliver færre af de små boliger – og når det sker, samtidig med at en række kommuner sælger ud af deres kommunale lejligheder, så bliver summen af disse tre ting, at det bliver voldsomt meget sværere at boligplacere ikke alene flygtninge og indvandrere, men også sårbare danske grupper.

Så nytter det ikke bare at komme med de store frihedsbetonede meldinger om, hvor vigtigt det er at decentralisere boligbyggeriet, hvis det betyder, at vi svigter i forhold til nogle af de allermest sårbare grupper, vi har. Er der så ikke hos regeringspartierne en smertegrænse, hvor man ikke vil være med længere? Eller er det princip, der hedder, at det må de selv om, vigtigere, end at der er nogle mennesker, der ikke har et sted at bo? Det er jo det, der er det principielle spørgsmål i denne debat.

Jeg skal i øvrigt annoncere, at vi vil komme med et forslag, der specielt drejer sig om, hvordan vi i højere grad kan tilgodese de mest sårbare grupper på boligmarkedet.

De taber. De taber, så det brager i de her år. Alle de andre sociale initiativer, vi i øvrigt forsøger i forhold til de her grupper, lykkes ikke, bl.a. fordi det jo er fantastisk svært at hjælpe mennesker, der er sindslidende, psykisk udviklingshæmmede og misbrugere, hvis det helt fundamentale, der hedder en bolig, ikke lykkes godt nok.

Jeg er ked af at måtte sige det, men jeg synes, man fra regeringspartiernes side er i gang med at tale sig så meget væk i nogle meget, meget smukke principper, at der står nogle mennesker tilbage, der bliver svigtet på boligmarkedet. Det er det, vi vil løse med forslaget.

Fru Thrane holdt, synes jeg, en smuk tale imod planøkonomi, for det kommunale selvstyre og for den private ejendomsret. Det er jo dejligt at kunne de dér taler. Et eller andet sted virker det smukt. Ordene er rigtige, men har Venstre ikke en smertegrænse i denne diskussion? Har Venstre ikke en smertegrænse over for de grupper, der helt oplagt bliver svigtet i de her år af samfundsudviklingen? Eller er det lige meget, bare de finpudsede principper står smukt i principerklæringerne? Må disse grupper så godt få lov til at vandre, uden at de stær-